

Методия и открилъ е неговата невинностъ, т. е. че той вѣрва правилно въ символътъ на православната вѣра и пѣе въ черковите съгласно съ евангелското и съ апостолското учение; въ него са говори, че славянското богослужение не е противно на бога, защото божиего име трѣба да са възхвалява на сичките езици и защото сѣки единъ езикъ е създаденъ отъ вседържителтъ; най-послѣ, въ него са говори, че сичките епископе, дяконе и свѣщеннослужители, славяне и не славяне, трѣба да са повиняватъ на своятъ архиепископъ, който е рѣкоположенъ въ Римъ и комуто е дадена властъ отъ самиятъ намѣстникъ на апостола Петра. Освѣня това, папата писалъ Святополку, че той е длъженъ да приѣме Методия съ почести и съ слава, каквито подобаватъ на сѣки неговъ намѣстникъ. И така, Методий, който преди една година отишълъ въ Римъ да излѣзе предъ страшното сѣдилище съ сжкрушено сжрце, са вжрналъ назадъ съ особенно папско послание, съ бодаръ духъ и съ твжрдо намѣрение да продължи своето свѣщенно дѣло. Той мислилъ, че неговите желанія ще да са увѣнчѣять съ извжрѣдни успѣхи, че той нѣма вече да посрѣща препятствия въ своите предприятия и че славянската самостоятелностъ въ Моравия ще да бжде обезпечена. Неговите надѣжди са не испжнили.

Нѣмското духовенство и князь Святополкъ, които биле посрамени и осждени отъ папата, не оставале хладнокржвни. Тие издаде лжжовно папско послание и явиле на народътъ, че ужъ папа Иоаннъ осжжда славянското богослужение и че Методий са намира подъ надзорътъ на епископа Вишинга, който билъ посвѣщенъ за епископъ по жела-